

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **JUDr. R.M.**, advokátka, L., B., správkyňa konkurznej podstaty úpadcu **L., a. s.**, K., L., zast.: JUDr. V.J., advokát, L., B. proti žalovanému: **Mgr. L.B.**, súdny exekútor, Exekútorský úrad, T., T., zast.: JUDr. R.C., advokát, AK H., T., **o vydanie 68 336,10 Eur /2 058 693,40 Sk/**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.07.2010, č. k. 8 Cbi 15/2010-42, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.07.2010, č. k. 8 Cbi 15/2010-42 **p o t v r d z u j e.**

Žalobca je povinný žalovanému nahradiť trovy odvolacieho konania vo výške 674,18 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom žalobcu zamietol a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 2 086,59 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

Podľa odôvodnenia rozsudku žalobca sa návrhom na začatie konania domáhal voči žalovanému práv na vydanie neoprávneného majetkového prospechu vo výške 68 336,10 Eur (2 058 693,40 SK) so 17,6% úrokom z omeškania od 21.9.2000 do zaplatenia.

Súd zistil, že Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 1K 109/00 zo dňa 17.08.2000 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka L., a.s., K., L. Je nesporné, že súdny exekútor v exekučnom konaní na návrh V., a.s. formou dražby speňažil nehnuteľný majetok dlžníka vo výške 24 700 000 Sk. Súdny exekútor po vyhlásení konkurzu poukázal výtťažok z predaja nehnuteľností vo výške 22 641 306,60 Sk dňa 20.09.2000 správcovi konkurznej podstaty. Trovy exekučného konania vo výške 2 058 693,40 Sk si ponechal na depozitnom účte.

Súd ďalej zistil, že príklep k dražbe bol žalovanému udelený dňa 26.01.2000, súd schválil príklep uznesením dňa 04.05.2000. V čase vyhlásenia konkurzu /17.08.2000/ platný zák. č. 233/1995 Zb. Exekučný poriadok trovy exekučného konania osobitným spôsobom neupravoval, špeciálna úprava bola zavedená až zák. č. 32/2002 účinným od 1.2.2002.

Ustanovenie § 14 ods. 1 písm. d/ ZKV jednoznačne rieši situáciu, ak v dôsledku vyhláseného konkurzu došlo k prerušeniu exekučného konania, ku ktorému dochádza ex lege a výtťažok z majetku úpadcu nebol vydaný oprávnenému tak, že sa stáva súčasťou podstaty. Účelom exekučného aj konkurzného konania je uspokojenie práv veriteľov, ide teda o konania, v ktorých sa majetok dlžníka delí medzi veriteľov. Tieto konania však nemôžu prebiehať paralelne. Súbeh právnych predpisov rieši ust. § 66e ods. 2 ZKV, podľa ktorého ZKV má prednosť pred inými právnymi predpismi, ak upravujú tie isté práva ako iný predpis. Pokiaľ výtťažok z exekučného konania pred vyhlásením konkurzu nebol vydaný oprávnenému, je súčasťou konkurznej podstaty. Z toho vyplýva, že súdny exekútor nebol oprávnený si ponechať ani odmenu a hotové výdavky vo výške 2 058 693,40 Sk a mal i túto čiastku vrátiť do konkurznej podstaty s tým, že svoje právo na náhradu vzniknutých trov

exekúcie musí uplatniť výlučne v konkurze, pričom ide v tomto prípade o pohľadávku proti podstate.

Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným, podľa úsudku súdu treba vychádzať zo skutočnosti, že k prerušeniu konania nedošlo v sporovom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, preto ust. § 111 O.s.p. sa na rozhodovaný prípad nevzťahuje. K prerušeniu exekučného konania došlo vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka podľa § 14 ods. 1 písm. d/ ZKV. Právnym titulom exekučného konania teda nebolo právo na bezdôvodné obohatenie. Právne účinky vo vzťahu k premlčaniu rieši ZKV v ust. § 20 ods. 7, a to vo vzťahu k prihláške uplatneného nároku. V danom prípade ide o majetkové právo uplatnené SKP z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Obč. zák., a preto z dôvodu námietky premlčania pre plynutie lehôt bolo potrebné použiť hmotnoprávne ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Obč. zák. Súd dospel k záveru, že premlčacia doba začala plynúť dňom 21.09.2000 a skončila 21.09.2002. Keďže žalobca podal návrh dňa 10.02.2010, podal ho po uplynutí premlčacej doby súd žalobu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie a navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd jeho návrhu v plnom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania.

Nesúhlasí s názorom súdu I. stupňa, podľa ktorého, ak súdny exekútor v prerušenom exekučnom konaní nevydá do podstaty čiastku predstavujúcu jeho odmenu, vznikne mu síce bezdôvodné obohatenie podľa § 451 a nasl. Obč. zák., ale lehota na vydanie takéhoto bezdôvodného obohatenia sa v takto prerušenom konaní premlčala dňom 21.09.2002. Poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, č. 3 Obo 9/03 zo dňa 18.08.2004, podľa ktorého si žalovaný neoprávnene uplatnil prihlášku v konkurznom konaní na úpadcu L., a.s., L., K. ako pohľadávku z titulu trov exekučného konania. Podľa uvedeného rozsudku, jedným z účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka je i prerušenie exekučných konaní podľa § 14 ods. 1 písm. d) ZKV. Podľa § 14 ods. 1/ písm. e) ZKV, ak sa v konaní o výkon rozhodnutia alebo v exekučnom konaní prerušených podľa písmena d) speňažil dlžníkov majetok a výťažok nebol vydaný oprávnenému, stáva sa tento súčasťou podstaty. Trovy týchto konaní sú pohľadávkou proti podstate. Správca konkurznej podstaty je povinný takto uplatnené pohľadávky proti podstate preskúmať a náležite sa k nim vyjadriť.

Poukazuje tiež na ust. § 451 ods. 2 Obč. zák., aplikujúc ho na správanie sa žalovaného, ktorý si neoprávnene ponechal ako svoju odmenu a trovy exekúcie spornú sumu a vyvodzuje, že žalovaný sa obohatil z nepoctivých zdrojov, teda išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktoré sa podľa § 107 ods. 2 Obč. zák. premlčí za desať rokov. To značí, že premlčacia doba začala plynúť dňom 21.09.2000 a uplynula by 21.09.2010.

Je názoru, že na exekučné konanie prerušené podľa § 14 ods. 1/ písm. d) ZKV sa primerane vzťahujú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 111 O.s.p, ak je konanie prerušené, vykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú plynúť lehoty znova. Upozorňuje tiež na ust. § 29 ods. 3 a 4 ZKV, podľa ktorého konečnú správu a vyúčtovanie prejedná súd na pojednávaní, na ktoré predvolá úpadcu a konkurzných veriteľov, ktorí podali námietky, prípadne aj veriteľ; a rozhodne o nej uznesením, ktoré im doručí a vyvesí na úradnej tabuli súdu. Takže aj trovy exekučných konaní pri predaji nehnuteľností podliehajú vždy preskúmaniu súdu.

K odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

Je názoru, že ak je žalobca presvedčený, že bolo povinnosťou žalovaného poukázať mu i tú časť z predaja majetku úpadcu, ktorá pokrývala odmenu exekútora a trovy exekučného konania, mal tento svoj nárok voči odporcovi riadne a včas uplatniť. Okolnosť, že došlo vyhlásením konkurzu k prerušeniu exekučného konania, nemá s otázkou možnosti uplatniť toto majetkové právo žalobou na súde ani s plynutím premlčacej lehoty týkajúcej sa uplatnia tohto práva žalovaného nič spoločné.

Poukazuje na novelu exekučného zákona 32/2002 Z. z. s účinnosťou od 1.2.2002, ktoré ustanovuje, že ak je exekučné konanie prerušené, exekútor vyplatí správcovi konkurznej podstaty vymoženú pohľadávku alebo jej časť, okrem trov exekúcie.

Tento jeho výklad podporuje podľa jeho mienky aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 7 Obo 30/00, kde sa uvádza, “nie je správny názor krajského súdu, v zmysle ktorého sú trovy exekučného konania pohľadávkou proti podstate až vtedy, keď exekútor vydá správcovi do podstaty výťažok získaný v exekučnom konaní zo speňaženia dlžníkovho majetku“.

Tvrdí, že žalovaný rozhodne v predmetnej veci nepostupoval v úmysle získať na úkor úpadcu bezdôvodné obohatenie, keďže čiastka, ktorú žalobcovi na účet nepreviedol, zodpovedala jeho nároku na odmenu a uvedený výklad zákona tento jeho postup odobroval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Odvolací súd sa plne stotožnil so zistením skutkového stavu súdom I. stupňa aj s jeho právnym posúdením veci. Stotožnil sa tiež s výrokom napadnutého rozsudku, aj s jeho odôvodnením.

Na zdôraznenie správnosti výroku odôvodnenia uvádza, že žalovaný Mgr. L.B., súdny exekútor, v exekučnej dražbe speňažil nehnuteľný majetok úpadcu /povinného/ za sumu 24 700 000 Sk. Príklep v dražbe bol udelený dňa 26.01.2000, súd schválil príklep uznesením zo dňa 04.05.2000. Vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu bolo exekučné konanie zo zákona prerušené bez toho, aby súd schválil rozvrh výtlačku z exekučnej dražby. Žalovaný - súdny exekútor bol preto povinný v súlade s § 14 ods. 1 písm. e/ ZKV vydať výtlačok do konkurznej podstaty úpadcu. Žalovaný dňa 20.09.2000 vydal časť výtlačku do konkurznej podstaty, pričom si ponechal žalovanú sumu ako odmenu a časť trov exekúcie.

Správca konkurznej podstaty už vtedy vedel, že žalovaný nevydal do konkurznej podstaty celý výtlačok exekúcie, ale žalobu podal až o 10 rokov. Premlčacia lehota začala plynúť najneskôr dňa 21.09.2000, t. j. odo dňa nasledujúcom po dni, kedy žalovaný poukázal výtlačok zo speňaženia majetku úpadcu. Žalobou si uplatnil nárok po uplynutí premlčacej lehoty podľa § 107 ods. 1 a 2 Obč. zák., aj podľa § 379 Obch. zák., čiže po uplynutí 3-ročnej či 4-ročnej premlčacej lehoty.

Námietka žalobcu, že čo do premlčacej lehoty bolo treba aplikovať ust. § 107 ods. 2 Obč. zák. o desaťročnej lehote, neobstojí. Ustanovenie o desaťročnej lehote možno aplikovať, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Žalobca opodstatnenosť svojej mienky, že išlo o bezdôvodné obohatenie nijako neodôvodnil, neoprel o nijaký dôkaz a odvolací súd rovnako ako súd I. stupňa nijaký dôvod na aplikáciu cit. ustanovenia o desaťročnej lehote nezistil.

Na základe týchto skutočností odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania. Právny zástupca žalovaného sa k odvolaniu žalobcu vyjadril, za čo mu patrí náhrada za 1 úkon právnej pomoci 665,60 Eur a režijný paušál 8,58 Eur, spolu 674,18 Eur.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. decembra 2010

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová